

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.873 van 25 maart 2016
in de zaak A. 218.203/XIV-36.883**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 3. XXXXX
 4. XXXXX
 5. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Sarolea
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 27 januari 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 159.203 van 22 december 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 2 februari 2016aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van Stateen van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Wat de ontvankelijkheid van het cassatieberoep in hoofde van deminderjarige kinderen vande verzoekers betreft, dient te worden opgemerkt datdegene die eencassatieberoep bij de Raad van State wil instellen niet enkel een belang moetlaten blijkenmaar ook moet partij geweest zijn bij de door het cassatieberoep bestredenarrest. Te dezenwaren de kinderen van de verzoekers geen partij in het geding voor de Raad voorVreemdelingenbetwistingen zodat het cassatieberoep in hun hoofde kennelijkniet-ontvankelijkis.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er in het bestreden arrest vooreerst op dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie in principe niet kan worden aanzien als vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vervolgens op omstandig gemotiveerde wijze vast dat eerste verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een diepgeworteld moreel bezwaar heeft aangaande een mogelijke operationele inzet en/of het gebruik van geweld, dat de verzoekers op geen enkele manier aantonen dat er een reële kans bestaat dat eerste verzoeker als reservist in het reguliere Oekraïense leger zou worden blootgesteld aan het risico om deel te nemen aan daden die ingaan tegen internationaal aanvaarde mensenrechten of grondbeginselen van humaan gedrag, dat de louterevrees om gedood of verwond tegeraken tijdens het vervullen van de legerdienst een motiefis dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en dat zij niet aannemelijk maken dat de voorziene straffen voor ontduiking van de diensplicht in Oekraïne niet proportioneel zouden zijn.

Met hun kritiek dat het bestreden arrest de vrees van eerste verzoeker niet bestudeert en de toepasselijke wetgeving te beperkend interpreteert, gaan de verzoekers voorbij aan de uitgebreide, concrete motivering van het bestreden arrest.

Het eerste onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

3. Ook met hun kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel bestudeert of eerste verzoeker een gewetensprobleem heeft ten aanzien van het gebruik

van wapens gaan de verzoekers voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert in punt 2.2.6.2. van het bestreden arrest, middels verwijzing naar de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing, immers wel degelijk dat er “geen positieve indicaties te vinden zijn voor het bestaan van diepgewortelde en onoverkomelijke gewetensbezwaren met betrekking tot het gebruik van geweld” noch aangaande “een mogelijke operationele inzet als gemobiliseerde”.

Wat betreft de beweerde disproportionaliteit van de bestraffing van desertie in Oekraïne, gaan de verzoekers voorbij aan het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft vastgesteld dat zij hebben nagelaten het rapport waaruit zij citeren bij te brengen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit vervolgens dat uit het citaat dat zij aanhalen niet blijkt dat de voorziene bestraffing disproportioneel zou zijn. Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. De motiveringsplicht gaat immers nietzover dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen. In de mate dat de verzoekers beogen aan te tonen dat de bestraffing wel degelijk disproportioneel is, raakt hun uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden.

Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

4. In hun derde middelonderdeel gaan verzoekers er aan voorbij dat ook hun nood aan subsidiaire beschermingsstatus wordt onderzocht in het licht van de weigering van eerste verzoeker om zijn dienstplicht uit te voeren.

Het derde onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 1000 euro, elk voor een vijfde.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijftientwintig maart tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Johan Pas,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Carlo Adams